

traadt, og som har gjort denne Undtagelsesbestemmelse overflødig. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem med god Samvittighed kan stemme for Lovforslaget. Har han ikke andet at indvende mod det, skulde det glæde mig højlig.

Justitsministeren (M. L. Lemann): Det er ikke meget, jeg har at tilføje, efter at den ærede Ordfører har haft Ordet. Det, jeg har ønsket at sige, er dette, at den Ret, som tilkommer den private forstrandsberettigede i nærværende Tilfælde, naturligvis ikke kan støttes paa Christian V.s Lov; hvis den kun hvilede paa den, var det, om jeg maa udtrykke mig saa, ingen Ting at genere sig for. Christian V.s Lov kan jo forandres ligesom enhver anden Lov, og naar Lovgivningsmagten er enig derom, er der ikke større Betænkelighed ved at forandre Bestemmelser i den end i alle andre Love, og det er ogsaa noget, som er sket i meget stort Omfang. Den Forstrandsret, som hvilede paa Lovgivningen, er ophævet ved Grundloven. Før Grundloven eksisterede jo den Regel her til Lands, at Forstrandsretten tilkom de enkelte Sædegaardsejere, for saa vidt de vare privilegerede. Men den Bestemmelse i Grundloven, at enhver i Lovgivningen til Adel, Titel og Rang knyttet Forret skulde ophæves, bevirkede, at denne paa Lovgivningen grundede, de privilegerede Sædegaardsejere tilkommende Forstrandsret faldt bort, og den blev for øvrigt ophævet uden al Erstatning. Den Forstrandsret, der er bleven tilbage siden den Tid, bygger altsaa ikke paa Lovgivningen i Almindelighed, men paa særlig privatrettlige Adkomster, idet der er et Par enkelte Tilfælde, hvor, for at udtrykke Sagen kort, Staten har solgt Forstrandsretten til bestemte Personer, som altsaa have betalt den med deres Penge. I disse Tilfælde har man ikke anset Grundlovens Bestemmelser for at være i Stand til at ophæve Forstrandsretten, man har ment, den maatte bestaa. Saaledes forholder Sagen sig med Hensyn til Nabergh Forstrand, som det ærede Medlem fremdrog. Det er en Forstrand, som den paagældende i sin Tid har købt eller rettere sagt taget i Betaling for Penge, Staten skyldte ham; men jeg maa hævde, at den Forstrandsret, den vedkommende saaledes har erhvervet sig, og som i Adkomstdokumentet kun betegnes saaledes, at han har af den Bragsrettighed, som kan falde paa Forstranden ved det Gods, som er tilfaldet ham i Bøvling Amt i Nørrejylland, „med ligesaadan Frihed i alle Maader, som vi og fremfarne Konger udi Danmark det

hidtil nød og havt haver“, kan ikke forstaaes anderledes, end at medens Staten ellers har Ret til Udbyttet af Forstrandsretten, har Ret til at beholde det Gods, som der ingen Gjer melder sig til, har ved de private Forstrande Forstrandssejeren den samme Ret, men heller ikke mere. Hans Ret gaar altsaa kun ud paa, at hvis ingen melder sig og godtgør sin Ejendomsret til de indstrandede Braggensstande, har han Lov til at beholde dem, medens de paa andre Steder, hvor der ikke eksisterer denne private Forstrandsret, tilfalde Statskassen. Undet kan jeg ikke lægge ind i den private Forstrandsret. Alle de Bestemmelser, som fra Statens Side anses nødvendige for at betrygge en ordentlig Behandling af de strandede og for betryggende for Ejendomsretten, dels med Hensyn til, at det saaledes indstrandede Gods bliver ordentligt behandlet, at det ikke bliver stjaalet eller forkommer, og at der bliver truffet de fornødne Forholdsregler til at indkalde Ejeren, maa virkelig den private Forstrandsretsejer finde sig i saa vel som alle andre. Naar det anses for nødvendigt, og Statens egen Forstrandsret underkastes disse Bestemmelser, maa ogsaa de private Forstrandsretsejere finde sig deri.

Jeg kan derfor heller ikke erkende, at der egentlig er noget Retskrav for den private Forstrandsretsejer i dette Tilfælde, som Lovforslaget gør noget Skaar i. Hans Adgang til at nyde den Indtægt, som følger af, at han selv kan beholde det ikke reklamerede Braggods, gør Lovforslaget ikke noget som helst Indgreb i. Det eneste Indgreb, der oprindeligt blev gjort, var den lille Ting i § 10, som nu er rettet, og som der nu altsaa ikke mere er Tale om. Men da det blev oplyst, at der derovre eksisterer en ældre Tingenes Ordning, mener jeg, at der er en Billighedsgrund til at respektere den, saa længe den findes fyldestgørende. Jeg tror nemlig, at hele den Ordning, som Forstrandsretsejeren der har truffet med at bortfæste eller bortarvesæste det, han kalder Strandfogedbestillingen, er en Ordning, som Staten ikke har nogen Forpligtelse til at respektere. Den er ikke konfirmeret eller paa nogen Maade anerkendt af det offentlige, og derfor mener jeg, at der heller ikke er nogen Retsgrund til at respektere den. Man havde fuldkommen Ret til at slaa en Streg over den; men jeg mener, at Billighedshensyn taler for, at saa længe Bjærgningsbøfsetet udøves ordentlig paa den Maade, som det nu engang er organiseret der paa Stedet, kan man lade denne Ordning blive bestaaende. Derfor tillod jeg mig at stille det Forslag, som ogsaa blev tiltraadt af Tinget, at der i § 4 ind-